

ภูตผีปีศาจ

และเทพนิยาย

เกาหลี

KOREAN IMPS, GHOSTS AND FAIRIES

한국의
이야기
들

อิมบัง และ อีรยอก : เขียน

ปิยะภา : แปล

KOREAN IMPS, GHOSTS AND FAIRIES

ภูตผีปีศาจและเทพนิยายเกาหลี

IM BANG and YI RYUK

ARROW

ภูตผีปีศาจและเทพนิยายเกาหลี

KOREAN IMPS,
GHOSTS AND FAIRIES

อิมบังและอีรยอก : เขียน
แปลเป็นภาษาอังกฤษโดย JAMES S. GALE
แปลเป็นไทยโดย ปิยะภา

ภูตผีปีศาจและเทพนิยายเกาหลี

KOREAN IMPS, GHOSTS AND FAIRIES

อิมบัง (IM BANG) และ อีรียอก (YI RYUK) : เขียน

แปลเป็นภาษาอังกฤษโดย JAMES S. GALE แปลเป็นไทยโดย ปิยะภา

จัดทำโดย

สำนักพิมพ์แอร์โรว์

ในเครือบริษัท แอร์โรว์ มัลติมีเดีย จำกัด

เลขที่ 1 ถนนกำแพงเพชร 6 ซอย 5 แยก 6 (โกสุมนิเวศน์ ซ. 2)

แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่ กรุงเทพฯ 10210

โทรศัพท์ 0-2573-6584 ฝ่ายขาย 0-2573-6572

Email : arrowclassicbook@gmail.com Line ID : @arrow11

Homepage : www.arrowmultimedia.co.th

Copyright © by IM BANG and YI RYUK

Thai Language Translation copyright © 2023 by Arrow Multimedia Co.,Ltd.

All rights reserved.

© สงวนลิขสิทธิ์โดย บริษัท แอร์โรว์ มัลติมีเดีย จำกัด

ห้ามนำส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้ไปลอกเลียน ทำสำเนา ถ่ายเอกสาร หรือนำไปเผยแพร่ในอินเทอร์เน็ต หรือสื่อต่างๆ ไม่ว่าในรูปแบบใด นอกจากได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรเท่านั้น

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

อิมบัง (IM BANG) และ อีรียอก (YI RYUK).

ภูตผีปีศาจและเทพนิยายเกาหลี—กรุงเทพฯ : แอร์โรว์, 2566.

208 หน้า.

1.วรรณกรรมคลาสสิก I. ปิยะภา, แปล II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-434-321-4

บรรณาธิการ : นิคม ชาวเรือ

กองบรรณาธิการ : สุภาภรณ์ สว่างจันทร์, วลัยกร เต็มจันทร์, ปวันรัตน์ เกียรติธีรชัย,

ชฎานี ขุนพิลึก พิสูจน์อักษร : ธรารัตน์ ต้นทอง

ออกแบบปก/รูปเล่ม : ชมพูนุช ขอดคำ ฝ่ายขาย : ณลิณพรรณ เม้าพันธุ์ขาว

ผู้จัดการทั่วไป : เดือนนภา สุรามิตร

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถ.บางกรวย-จตุรรม ต.มหาสวัสดิ์ อ.บางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9222, 0-2449-9500-6

homepage : www.naiin.com

พิมพ์ที่ : บริษัท ไอดี ออล ดิจิตอลพริ้นท์ จำกัด

52 ซอยเอกชัย 69 ถนนเอกชัย แขวงบางบอน เขตบางบอน กทม. 10150

โทรศัพท์ 0-2899-5429-35 โทรสาร 0-2416-4097

ราคา 210 บาท

ประวัติผู้เขียน

IM BANG and YI RYUK

อิมบัง (Im Bang) เกิดในปี ค.ศ. 1640 เป็นบุตรชายของเจ้าเมือง เมื่อครั้งเยาว์วัยเขามีความเฉลียวฉลาด และชอบขอการศึกษาตั้งแต่อายุยังน้อย จนได้เป็นปราชญ์ผู้ยิ่งใหญ่ ในปี ค.ศ. 1660 เขาสอบเข้าได้เป็นที่หนึ่งในชั้น และจบการศึกษาเมื่อปี ค.ศ. 1663 เขาเป็นศิษย์ของชองชียอล หนึ่งในนักเขียนคนแรกๆ ของเกาหลี ปี ค.ศ. 1719 เมื่อเขาอยู่ในวัยแปดสิบปี เขาได้ดำรงตำแหน่งเทศมนตรีกรุงโซลและรั้งตำแหน่งเลขาธิการคณะเสนาบดีด้วย แต่เมื่อปี ค.ศ. 1721 เขาพบกับปัญหาเรื่องการเลือกทายาท แล้วในปี ค.ศ. 1722 เนื่องจากเขามีส่วนในความไม่สงบในคณะรัฐบาลจึงถูกเนรเทศไปอยู่เกาหลีเหนือ และเสียชีวิตที่นั่น

อีรยอก (Yi Ryuk) มีชีวิตอยู่ในรัชสมัยของพระเจ้าเซโจ สอบเข้าเรียนได้ในปี ค.ศ. 1559 และจบการศึกษาได้ที่หนึ่งของชั้นเรียน ในปี ค.ศ. 1564 เขาทำงานหลายตำแหน่งและได้รับการยกย่องมากมายในด้านความสามารถทางวรรณกรรม

คำนำสำนักพิมพ์

ก็รู้ร้อนถือได้ว่าเป็นเทศกาลแห่งความสยองขวัญของใครหลาย ๆ คน เพราะด้วยอากาศที่ร้อนจัดทำให้เราไม่สามารถออกไปเที่ยวเล่นกลางแจ้ง เพื่อทำหายแสงแดดที่พร้อมจะแผดเผาเราตลอดเวลา จึงไม่แปลกที่บ่อยครั้งตามชนบทเราจะพบเห็นภาพของเด็กน้อยจับกลุ่มรวมตัวกันนั่งเล่นใต้ต้นไม้ใหญ่ ไม่เฉพาะเด็ก ๆ เพียงเท่านั้น แม้แต่ผู้ใหญ่บางคนก็ไม่อาจต้านทานความร้อนแรงของพระอาทิตย์ได้ เมื่อมีการรวมกลุ่มแน่นอนว่าต้องมีเรื่องเล่า แต่เรื่องเล่าไหนจะช่วยคลายความร้อนระอุและความอึดอัดจากเหงื่อไคลได้เท่ากับเรื่อง “ภูตผีปีศาจ” อีกเล่า อาการสั่นหลังเย็นวากับเรื่องสยองขวัญจึงกลายมาเป็นวิธีดับร้อนยอดฮิตของผู้คน

หนังสือเรื่อง “KOREAN IMPS, GHOSTS AND FAIRIES : ภูตผีปีศาจและเทพนิยายเกาหลี” เขียนโดย อิมบัง (IM BANG) และ อีรยอก (YI RYUK) ได้รับการแปลเป็นภาษาอังกฤษโดย JAMES S. GALE ซึ่งได้รับต้นฉบับเก่าเรื่องเล่าของอิมบังเมื่อปีก่อน บัดนี้เขาได้มอบมันแก่โลกตะวันตก เพื่อเป็นการแนะนำสู่ความลึกลับ หนังสือเล่มนี้ได้รวบรวมเรื่องสั้นที่น่าสนใจทั้งหมด 53 เรื่องทั้งตำนานพื้นบ้านโบราณของเกาหลี ความเชื่อ ประเพณี และนิทาน ผู้เขียนจะนำพาเราไปสู่บรรยากาศของเกาหลีสมัยก่อนหรือที่ใครหลายคนรู้จักในชื่อ “โชซอน” เราจะได้เรียนรู้เกี่ยวกับมุมมองของผู้คนในสมัยโบราณ พร้อมทั้งอ่านเรื่องราวสยองขวัญของพวกภูตผีปีศาจที่จะพาเราขนหัวลุก

สำนักพิมพ์แอร์โร่

สารบัญ

• กล่าวนำ	13
1. • ชาราน	15
2. • เรื่องของจางโตรยง	28
3. • เรื่องของจิ้งจอก	34
4. • จองปุกซาง – ผู้หยั่งรู้	36
5. • ยุทธเทพยงผู้วิเศษ	42
6. • นางแมวป่า	47
7. • นักบวชผู้โชคร้าย	50
8. • นิमितของผู้ศักดิ์สิทธิ์	52
9. • การมาเยือนของคนของเทพ	56
10. • ผู้ทรงความรู้แห่งอิมซิล	58
11. • ทหารแห่งคังฮวา	61
12. • โดนงูสาป	63
13. • ชายบนถนน	66
14. • ชายชราผู้กลายเป็นปลา	68
15. • หมอดู	70
16. • ชายผู้กลายเป็นหมู	74
17. • หญิงชราผู้กลายเป็นผีอำลักษณะ	78
18. • ผีสำนักบุญคุณ	80

19. • หญิงสาวผู้กล้าหาญเด็ดเดี่ยว	83
20. • ภรรยาเจ้าความคิด	89
21. • เจ้าเมืองติดหีบ	91
22. • ชายผู้สูญเสียขา	97
23. • ปีสาคหมื่นตน	100
24. • บ้านของเทพยดา	105
25. • แม่มดหมอผีผู้ซื่อสัตย์	115
26. • ผู้ที่พระราชทานบำเหน็จเป็นเกียรติ	119
27. • โชคของยู	122
28. • การเผชิญหน้ากับผีซีแล้ง	128
29. • การแก้แค้นของงู	132
30. • ผู้พิพากษาผู้กล้าหาญ	135
31. • ศาลแต่เทพแห่งสงคราม	137
32. • การมาเยือนของผี	141
33. • นายกองผู้ไม่เกรงกลัว	145
34. • ราชาแห่งยมนา (นรก)	148
35. • ประสบการณ์ในนรกของฮง	153
36. • บ้านผีสิง	158
37. • อิมนักล่า	162
38. • การรุกรานโซซอนด้วยเวทมนตร์	167
39. • ผีน้อยน่าเกลียด	170
40. • วิถีเทพ	173
41. • ชายชราในความฝัน	174

42. • นักบวชผู้สมบูรณ์แบบ	175
43. • นกขุนทองให้โชค	177
44. • “พระพุทธรเจ้าผู้ชรา”	179
45. • ยาวีเศษ	181
46. • โมมู้อีสตีย	182
47. • เมงผู้มีชื่อเสียง	184
48. • ผัสสะ	186
49. • ไครตตสิน เทพหรือราชา	187
50. • สามสิ่งที่เกี่ยวข้อง	189
51. • การตายอย่างแปลกประหลาด	191
52. • ดันเฮวลีกลับ	192
53. • ทาโฮ	193

แด่ จอร์จ เจมส์ มอร์ลีย์

ลูกชายตัวน้อย

วันเวลาที่ขวบปีของเขา

คือ สองฤดูใบไม้ผลิและสองฤดูใบไม้ร่วงทางทิศตะวันออก

กล่าวนำ

สำหรับผู้ที่มีงสัยเข้าไปในจิตวิญญาณของชาวตะวันออก แล้วเห็นภูตผีปีศาจแปลกๆ ที่ยังคงอยู่ท่ามกลางผู้คนที่เขาใช้ชีวิตด้วย เรื่องราวต่อไปนี้จะทำหน้าที่เป็นผู้แปลที่จริงแท้ เพราะถือกำเนิดมาจากศาสนายังยิ่งใหญ่ทั้งสามของตะวันออกไกล นั่นคือเต๋า พุทธ และขงจื้อ

ผู้แปล (เป็นภาษาอังกฤษ) ได้รับต้นฉบับเก่าเรื่องเล่าของอิมบังเมื่อปีก่อน และบัดนี้เขาได้มอบมันแก่โลกตะวันตก เพื่อเป็นการแนะนำสู่ความลึกลับหรือที่หลายคนเรียกว่าความเหลวไหลไร้สาระของเอเชีย บางเรื่องก็น่าขบขันและน่าสยดสยอง แต่ทำให้เห็นภาพของสภาพแวดล้อมที่อิมบังและชาวเกาหลีหลายชั่วคนอยู่อย่างเที่ยงตรง

เรื่องสั้นสามเรื่องโดยอีรยอกได้มาจากการเขียนเกาหลีโบราณที่พิมพ์ขึ้นใหม่เมื่อปี ค.ศ. 1911 โดยสำนักพิมพ์ของญี่ปุ่น มีการเพิ่มสามเรื่องจากผู้เขียนนิรนามเข้าไปด้วย คือเรื่อง “หมอดู” เพื่อแสดงให้เห็นว่าพระแม่ธรณีมอบความวิตกกังวลให้แก่พวกลูกเจี๊ยบของนางอย่างไร “อิม นักร้อง” เพื่อบอกถึงความเป็นจริงที่มีอยู่บนฟากฟ้าเบื้องบน และ “ชายผู้สูญเสียขา” เป็นตัวอย่างชินแปดของเกาหลี

โน้ตย่อชีวประวัติส่วนใหญ่ นำมาจาก *กุกซู อินมัลชี* “บันทึกบุคคลผู้มีชื่อเสียงของเกาหลี”

เจ. เอส. เกล

1

ชาราน

[บางคนคิดว่าความรักที่หนักแน่น จริงแท้ และเสียสละตัวเองนั้นหาไม่ได้ในโลกตะวันออก แต่เรื่องราวของชาราน ซึ่งเล่าขานกันมากกว่าสี่ร้อยปีที่แล้วพิสูจน์ให้เห็นว่าเป็นเรื่องตรงกันข้าม เพราะยังคงมีรสชาติหวานสดใหม่ของความสืบทอดในวันวาน แม้ว่าฉากของโลกตะวันออกจะให้อารมณ์หลังที่แปลกและน่าสนใจก็ตามที]

ในรัชสมัยของพระเจ้าซุงจง (ค.ศ. 1488-1495) หนึ่งในผู้มีชื่อเสียงของเกาหลีได้เป็นผู้ปกครองแคว้นพยongan ตอนนั้นแคว้นพยonganเป็นแคว้นอันดับหนึ่งของทั้งหมดแปดแคว้นในสังคมสุภาพชนและผู้คงแก่เรียน ผู้มีการศึกษาและความสามารถทางอักษรศาสตร์หลายท่านที่อยู่ในแคว้นนั้นเป็นนักดนตรีผู้เก่งกาจ และแสดงความสามารถในกิจการบ้านเมือง

ในยุคของเรื่องราวนี้มีนางรำผู้มีชื่อเสียงคนหนึ่งในพยongan มีนามว่า ชาราน นางงดงามยิ่งนัก และร้องเพลงร่ายรำให้ความเพลิดเพลินแก่ชายโสดทั้งหลาย ความสามารถของนางได้รับการหมายตาเป็นพิเศษ

เช่นกัน เพราะนางเข้าใจวรรณคดีโบราณและคุ้นเคยกับประวัติศาสตร์ เป็นอย่างดี นางมีความเฉลียวฉลาดที่สุดในบรรดา*เกอิชา*ทั้งหมด จนขึ้นชื่อลือชาไปไกล

ครอบครัวของเจ้าเมืองประกอบไปด้วยบุตรชายคนหนึ่งในวัยสิบหกปี เขามีใบหน้าหล่อเหลาราวภาพวาด แม้จะยังเยาว์วัยแต่เขาได้รับการสั่งสอนเต็มที่ด้านภาษาจีน เป็นนักเรียนผู้มีพรสวรรค์ การวิจารณ์ของเขาเยี่ยมยอด และเขามีความหยิ่งรู้อย่างดีในรูปแบบการประพันธ์ จนทันทีที่เขายกพู่กันขึ้นจากกระดาษบรรทัดที่เขียนก็ได้รับการชื่นชมสรรเสริญ ชื่อของเขากลายเป็นที่รู้จักในนาม ก็ตอง (ชายหนุ่มผู้มีพรสวรรค์) เจ้าเมืองไม่มีบุตรอื่นได้อีกไม่ว่าชายหรือหญิง ดังนั้นท่านจึงทุ่มเทใจให้กับเด็กหนุ่มผู้นี้ ในวันเกิดของท่าน ข้าราชการทั้งหมดได้รับเชิญ รวมทั้งแขกพิเศษอื่นๆ ที่มาดื่มเพื่อสุขภาพของท่าน พวกนางรำและนักดนตรีวงใหญ่ก็มาเช่นกัน ระหว่างที่มีความสงบชั่วคราวในงานเลี้ยง เจ้าเมืองเรียกบุตรชายมาหาแล้วสั่งให้หัวหน้านางรำเลือกหญิงสาวที่งดงามที่สุดให้มาร่ายรำร่วมกับบุตรชายตนเพื่อความเพลิดเพลินของแขกในงาน เมื่อได้ยินดังนี้ทั้งกลุ่มก็พร้อมใจกันเรียกขาราน เนื่องจากนางมีความรู้ความสามารถและวัยที่เหมาะสมเป็นคู่รำรำกับบุตรชายของท่านเจ้าเมือง ทั้งสองออกมารำรำได้งดงามปานเทพยดา อ่อนช้อยราวกับหลิวลู่ลม เบาหวิวและเรียวอย่างกับนกนางแอ่น ทุกคนที่เห็นต่างจับใจ เจ้าเมืองยินดีเป็นอย่างยิ่งเช่นกัน เขาเรียกขารานมาหา ให้นางนั่งบนยกพื้น ให้นางร่วมกินอาหารของงานเลี้ยง ให้ของกำนัลนางเป็นผ้าไหม และสั่งว่าตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ให้นางเป็นนางรำคนพิเศษที่คอยรับใช้บุตรชายของท่าน

¹ หญิงที่แสดงศิลปะรำ เล่นดนตรี ร้องเพลง หรือท่องบทกวี รวมถึงพูดคุย รินสุรา ให้แก่แขกบรูช เนื่องจากต้นฉบับจัดพิมพ์ใหม่ในประเทศญี่ปุ่นและมีการแก้ไขของเดิมบ้าง จึงคาดว่าศัพท์คำนี้เกิดจากการแก้ไขนั่นเอง

ตั้งแต่วันเกิดนั้นเป็นต้นมาทั้งสองก็กลายเป็นสหยาสนิธ พวกเขต่างชมชอบอีกทั้งใส่ใจซึ่งกันและกันเป็นอย่างมาก ที่ยิ่งกว่าเรื่องราวบันเทิงใจทั้งหลายในประวัติศาสตร์ก็คือความรักของพวกเขาที่มากมายอย่างที่ไม่เคยพบเห็นมาก่อน

เจ้าเมืองได้อยู่ในตำแหน่งต่ออีกหกปี ดังนั้นพวกเขาจึงยังคงอยู่ในดินแดนทางเหนือต่อไป ในที่สุดเมื่อถึงเวลาย้ายกลับเมืองหลวงเจ้าเมืองกับภรรยาก็เป็นกังวลยิ่งเรื่องที่บุตรชายของพวกเขาจะต้องแยกจากซาราน หากพวกเขายังคับให้สองคนนั้นแยกจากกันก็เกรงว่าบุตรชายคงตายเพราะหัวใจสลาย ถ้าพวกเขาพานางไปด้วย โดยที่นางไม่ใช่ภรรยาของชายหนุ่ม ก็เกรงคำครหาต่อชื่อเสียงของบุตรชาย พวกเขาไม่อาจตัดสินใจได้ดังนั้นจึงลงเอยด้วยการมอบเรื่องนี้ให้บุตรชายตัดสินใจเอง พวกเขาเรียกชายหนุ่มมาแล้วพูดว่า “แม้แต่พ่อแม่ก็ไม่อาจตัดสินใจเรื่องความรักของบุตรชายที่มีต่อหญิงสาวผู้หนึ่งได้ เราควรจะทำเยี่ยงไรหรือเจ้ารักซารานจนยากที่จะแยกจาก กระนั้น การอยู่กับนางรำก่อนที่เจ้าจะแต่งงานย่อมไม่ใช่เรื่องที่ดี และจะขัดขวางโอกาสในการแต่งงานของเจ้าในภายภาคหน้า รวมถึงการเลื่อนตำแหน่งด้วย อย่างไรก็ตาม การมีภรรยาคนที่สองเป็นธรรมเนียมทั่วไปในบ้านเมืองเรา และทั้งโลกยอมรับจงทำตามที่เราเห็นว่าดีที่สุดที่สุดเถิด” ผู้เป็นบุตรตอบว่า “ไม่ใช่เรื่องยากเย็นอะไรเลยขอรับ เมื่อนางอยู่ตรงหน้าข้าแน่ละว่านางคือทุกสิ่ง แต่เมื่อถึงเวลาที่ข้าจะกลับเมืองหลวง นางจะเหมือนกับร่องเท้าเก่าขาดที่ถูกเขี่ยวางไว้ด้านข้าง ฉะนั้นขอให้พวกท่านจงอย่าได้กังวลไป”

เจ้าเมืองกับภรรยาคิดยิ่งนัก และกล่าวว่าเขาช่างเป็น “บุรุษที่ไม่ธรรมดา” จริงๆ

เมื่อยามที่ต้องแยกจากมาถึงชารานรำไห้อย่างขมขื่น จนผู้ที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ทนมองนางไม่ไหว แต่ชายหนุ่มไม่ได้แสดงวีแววของอารมณ์ แม้แต่น้อยนิด พวกที่อยู่ต่างเติมไปด้วยความพิศวงในความเข้มแข็งอดทนของเขา แม้ว่าเขาจะรักชารานมาหกปีแล้วเขาก็ไม่เคยแยกจากนางเลยสักวันเดียว เขาจึงไม่รู้ว่าการกล่าวอำลามีความหมายอย่างไร และไม่รู้ว่าด้วยการแยกจากนั้นรู้สึกเช่นไร

เจ้าเมืองกลับโซซอนเพื่อไปรับตำแหน่งเจ้ากรมยุติธรรม และบุตรชายก็มาด้วย หลังจากกลับมาก็ต้องคิดถึงแต่ความรักที่มีต่อชาราน แม้เขาจะไม่เคยแสดงออกมาเป็นคำพูดหรือท่าทางก็ตาม ตอนนั้นใกล้ถึงเวลาสอบกัมซึเข้ารับราชการแล้ว ดังนั้นผู้เป็นพ่อจึงสั่งให้บุตรชายไปยังอารามที่อยู่ในบริเวณใกล้เคียงกับสหายบางคนเพื่อศึกษาและเตรียมตัวสอบ พวกหนุ่มๆ พวกนั้นไป แล้วคืนหนึ่งหลังจากการเรียนยามกลางวันสิ้นสุดเมื่อทุกคนหลับใหลชายหนุ่มลอบออกมาในลาน ตอนนั้นเป็นฤดูหนาว มีน้ำค้างแข็งและเจี๊ยบสจัด จนได้ยินแม้แต่เสียงแผ่วเบาที่สุด ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นมองจันทร์ทราภายในหัวของเขาก็เต็มไปด้วยความเศร้า เขาปรารถนาจะได้เห็นชารานจนไม่อาจควบคุมตัวเองได้อีกต่อไป และกลัวว่าเขาจะสูญเสียเหตุผล ในคืนนั้นเอง เขาจึงตัดสินใจออกเดินทางไปยังพยองอันอันแสนห่างไกล เขาสวมที่คลุมศีรษะขนสัตว์ เสื้อคลุมหนาๆ เข็มขัดหนัง และรองเท้าคู่หนัก อย่างไรก็ตามเมื่อเขาไปได้ยังไม่ถึงสิบลิ²เท้าของเขาก็พุดอง และเขาต้องเข้าไปในหมู่บ้านใกล้เคียงเพื่อเปลี่ยนรองเท้าหนังเป็นรองเท้าสานทำจากฟาง เปลี่ยนที่คลุมศีรษะราคาแพงเป็นหมวกคนรับใช้ธรรมดาๆ เขาเดินทางต่อไปในลักษณะนั้น ขอดานไปตามทาง บ่อยครั้งที่เขาหิวมาก เมื่อยามราตรีมาถึงก็หนาวเย็นเหลือเกิน

² หนึ่งลิ = 500 เมตร

เขาเป็นลูกเศรษฐี แต่งกายด้วยผ้าไหมและกินอาหารอันโอชะเสมอ ในชีวิตไม่เคยเดินออกจากประตูบ้านของบิดาเกินกว่าไม่กี่คืบเลย บัดนี้มีการเดินทางเป็นร้อยๆ ลี้ อยู่เบื้องหน้าเขา เขาเซซังลุยฝ่าหิมะ คืบหน้าเพียงน้อยนิด เขาที่ไม่เคยรู้จักความทรมาณเช่นนั้นมาก่อนหิวโหยและหนาวจนเกือบแข็งตาย เสื้อผ้าของเขาฉีกขาด ใบหน้ากลายเป็นชุปผอม และหมองคล้ำจนกระทั่งเขาดูเหมือนผีหน้าเกลียด กระนั้นเขายังเดินต่อไปทีละนิดๆ วันแล้ววันเล่า จนกระทั่งในที่สุดเมื่อทั้งเดือนผ่านล่วงไปเขาก็ไปถึงพยองอัน

เขาตรงดิ่งไปที่บ้านของซาราน แต่ซารานไม่ได้อยู่ที่นั่น มีแต่มารดาของนาง นางมองเขาแต่จำเขาไม่ได้ เขาบอกว่าเขาคือบุตรชายของเจ้าเมืองคนก่อน และเดินเท้าหาร้อยลี้มาเพราะความรักที่มีต่อซาราน “นางอยู่ที่ไหนหรือ” เขาถาม ผู้เป็นมารดาได้ฟังแต่แทนที่จะยินดีกลับโกรธเกรี้ยว นางพูดว่า “ตอนนี้บุตรสาวข้าอยู่กับบุตรชายของเจ้าเมืองคนใหม่ ข้าไม่เคยได้เจอนางเลย นางไม่เคยกลับมาบ้าน และนางจากไปได้สองหรือสามเดือนแล้ว แม้ว่าท่านจะเดินทางมาแต่ไกลก็ไม่มีทางได้พบกับนางหรอก”

นางไม่เชิญเขาเข้าบ้าน การต้อนรับของนางช่างเย็นชานัก เขาคิดกับตัวเองว่า “ข้ามาหาซารานแต่นางไม่อยู่ที่นี้ มารดานางปฏิเสธข้า ข้าไม่อาจกลับไปได้ และข้าไม่อาจอยู่ได้ ข้าจะทำเช่นไร” ขณะกำลังกลืนไม่เข้าคายไม่ออกนี้เองเขาก็คิดแผนการหนึ่งขึ้นมาได้ ในพยองอันมีอาลักษณ์ผู้หนึ่งที่ระหว่างบิดาเขาดำรงตำแหน่งเคยกระทำผิดและถูกตัดสินให้ถึงแก่ความตาย อย่างไรก็ตามมีเหตุแวดล้อมอันควรลดหย่อนผ่อนโทษ ในตอนที่เขาไปทักทายบิดาในยามเช้าได้วิงวอนขอภัยโทษและปกป้อง เมื่อฟังคำร้องขอของบุตรชายแล้วบิดาเขาก็ภัยโทษให้แก่

อาลักษณ์ ชายหนุ่มคิดว่า “ข้าได้ช่วยชีวิตชายผู้นั้น เขาจะต้องรับข้าไว้” ดังนั้นเขาจึงตรงดิ่งจากบ้านชารานไปยังบ้านของอาลักษณ์ ทว่าในตอนแรกอาลักษณ์ผู้นั้นจำเขาไม่ได้ เมื่อเขาให้ชื่อและบอกว่าเป็นใครอาลักษณ์ก็ตกใจยิ่งนัก ทว่าตกลงแทบเท้าเขาแสดงความคารวะ เขาจัดแจงห้องชั้นในให้ชายหนุ่มอยู่สบาย เตรียมอาหารโอชะ และปฏิบัติต่อเขาด้วยความเคารพ

หลังจากนั้นเล็กน้อยเขาคุยกับเจ้าของบ้านถึงความเป็นไปได้ที่ เขาจะพบชาราน อาลักษณ์กล่าวว่า “ข้าเกรงว่าไม่มีทางใดที่ท่านจะพบนางตามลำพังได้ แต่หากท่านอยากเห็นหน้านางข้าคิดว่าสามารถจัดการให้ได้ ท่านจะยินยอมหรือไม่”

เขาถามถึงแผนการ แผนนั้นเป็นเช่นนี้ : ขณะนี้เป็นช่วงเวลาของหิมะ ทุกวันพวกกุลีจะถูกเรียกไปกวาดหิมะออกจากลานชั้นในยาเม³ของเจ้าเมือง และตอนนี้อาลักษณ์คือผู้ดูแลหน้าที่พิเศษนี้ เขากล่าวว่า “ถ้าท่านเข้าร่วมกับพวกคนกวาด ถือไม้กวาดเข้าไป ไม่ต้องสงสัยเลยว่าท่านจะได้เห็นชารานที่ว่ากันว่านางอยู่ในเรือนบนเนินกลางสนาม นอกจากนี้ข้าก็ไม่มีแผนอื่นอีกแล้ว”

ก็ต้องยินยอม ในตอนเช้าเขาปะปนกับกลุ่มคนกวาดหิมะแล้วเข้าสู่กำแพงชั้นในที่มีเรือนกลางสนามตั้งอยู่พร้อมด้วยไม้กวาด แล้วพวกเขาก็ทำงานกวาดหิมะกัน ตอนนั้นเองบุตรชายเจ้าเมืองนั่งอยู่ข้างหน้าต่างที่เปิดอยู่ และชารานอยู่ข้างๆ เขาแต่มองจากด้านนอกไม่เห็น คนงานคนอื่น ๆ ที่ข้าของแล้วกวาดอย่างคล่องแคล่ว มีก็ต้องคนเดียวเท่านั้นที่จับไม้กวาดเก่งๆ ทั้งๆ ที่ไม่รู้วิธีกวาด บุตรชายเจ้าเมืองที่เฝ้าดูอยู่มองไปแล้วหัวเราะ เรียกชาราน เชื้อเชิญให้นางมาดูคนกวาดผู้นี้ ชารานก้าวออกมายังโถงโล่ง แล้วคนกวาดหิมะผู้นั้นก็เหลือบตาขึ้นมอง นางชำเลืองมองเขา

³ จวนที่พัก